

"ΛΟΥΝΙΚ"

(Απόσπασμα)

... Κι' άκούσθηκε ή κραυγή: «Ζητάω την "Ανοιξη. Για να τὰ βρω θὰ περπατούσα όλα τὰ χρόνια της ζωής μου». (Ζωή! Ξαίρετε σεις τὸ Σύμπαν εἶναι ή πολυκύμαντη ζωή;)

Κ' εἶναι καημός ή "Ανοιξη ή εἶν' ήδονή ή θωριά της, δυὸ μάτια να κυτάζουνε τὸ δρόμο στη μεταρσίωση και την τρέλλα.

Ν' ανοίγουνε σαν άπειρες άγκάλες τις άγκύλες για μιὰ παράγραφο π' αρχίζει με τὴ λέξη «σ' άγαπῶ». Τὸ θάνατο να σβύνουν άπ' τὴ μοίρα τῶν πραγμάτων και να φωνάζουν: «Τὰ πάντα εἶναι ζωή!».

Δυὸ χεῖλη να σωπαίνουν κ' ή σκεπή τους νᾶναι τραγούδι θριαμβευτικό.

Μ' ένα χαμόγελο ν' ανάβουνε την Κόλαση και τὴ δροσιά να σοῦ δένουν στη φωτιά. Στὰ στήθη—τὸν άνθρωπα της ζωής—δυὸ περιστέρια τὰ ράμφη να προτείνουν και με τὴν ἔλξη τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὸ μαστὸ της ἐπιβίωσης να σε καλοῦν—τί πειρασμός, τί πάθος σιωπηλό!—να ξαναρχίσης τὸ βύζασμα—παιδί ἀδιόρθωτο, πὸν νοσταλγεῖ τὸ λίκνο κι' ὅταν σέρνεται στὸν τάφο. Ἀνάσκελα ν' ἀπλώνεται στη χλόη και να λικνίζεται άπ' τὸν πόθο ἠλεκτρισμένη—νευρόσπαστο ἑνὸς νόμου ἀκατανίκητου.

Κι' όλα τριγύρω να στήνουν τὸ χορὸ της δημιουργίας, κι' όλα ν' ἀνθοῦν και να τρικλίζουν σ' ένα συμπόσιο με πρόεδρο τὸ Διόνυσο.

Και εἶναι δίψα ἀγιάτρευτη ή ζωή κι' όλα να κράζουν:

«Ζητάω την "Ανοιξη!

Για να τὴ βρω θὰ περπατούσα και στη θάλασσα».

Νὰ τραγουδᾷς τὴν Ὁμορφιά και τὴ Ζωή να ὑφαίνεις. Τί πιὸ μεγάλο εἰδύλλιο στὸν ἀξημέρωτο ἀργαλιό; Νᾶσαι στὸ δράμα ὁ λυτρωτής, στήν εὐτυχίαν ή γύρη. Τί πιὸ μεγάλη εὐθύνη για τὸν ἄνθρωπο;

Ἡ ἀνέμη να γυρίζει με τὸν ἴλιγγο τῶν ἄστρον και νᾶναι ή γνώση μετάξινη κλωστή πὸν δένει ὄλο τὸν κόσμο με τὴν αἴσθηση τοῦ Ἀπειροῦ.

Παλαιίστρα νᾶν' ή ἀπέραντη σκηνή και μαχητής ή Νίκη.

Μιὰ πεταλούδα ὁ πόθος της ζωής - κάθε καρδιά κ' ἑνας ἀνθός—και να ρουφᾷ τὴ γύρη, ὄρμη και δύναμη, για να γεννήση καρπὸ: ἄχραντο γέλιο.

Νὰ πολεμᾷς τὸ θάνατο, να δρασκελᾷς τὸν "Αδη.

Τί πιὸ μεγάλη μάχη, ἄνιση μάχη;

Κι' ὅταν μοιραῖσ στα πόδια του γλυστρᾷς, με σεβασμὸ να σοῦ βγάλειτὸ καπέλο.

Εἶναι μιὰ νίκη να σε σέβεται κι' ὁ ἐχθρός. Εἶναι μιὰ δόξα να πεθαίνεις ὀρθομέτωπος.

"Ἀνθρωπε! Τόση ή πίστη μου σε Σένα, πὸν καρτερῶ και τὴ φύση να ὑποτάξεις ἀκόμη και στήν πιὸ φριχτὴν ἐπέλασή της, πὸν ἔχει προλάβη τὸ νόμο της φθορᾶ.

Κρίμα στὸν τάφο να γλεντοῦνε τὰ σκουλήκια σ' ένα κρανίο με θόλο τὸ θεσπέσιον οὐρανὸ, σε μιὰ καρδιά πὸν χώρεσε τὴν ἄνοιξη!

Σαν ἔρθεις με τὸ πένθιμο ἔμβατήριο, Θάνατε, με τὴ δίψα της ζωής ν' ἀντιπαλέψεις, θ' ἀκούσης ἀπὸ κάθε κύτταρό μου τὴν ἀνυπόταχτη κραυγή:

«Θέλω να ζήσω! Τίποτε πιὸ μεγάλο άπ' τὴ ζωή».

Ὁ ποιητὴς Τεῦκρος Ἀνθίας δεύτερος άπ' τ' ἀριστερὰ στὸ Μουσεῖα τοῦ Γκόργκ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του στη Μόσχα ὡς ἀντιπροσώπου της Κύπρου για τὸ Συνέδριο τῶν Συγγραφέων Ἀφρικανο - Ἀσιατικῶν χωρῶν πὸν συγκροτήθηκε στην Τοσκόδη (Ὀκτώριος 1958).